

SKATTEUDVALGET

L 175 – bilag 22

Til Folketingets udvalg for skatter og afgifter

Bemærkning til L 175 fremsat af skatteministeren

Som mangeårig juridisk medarbejder i Skatteministeriets Departement finder jeg det nødvendigt herved at fremkomme med nogle bemærkninger til det fremsatte L 175 m.h.t. forslaget om, at skatteministeren skal have adgang til at træffe beslutning om genoptagelse med henblik på medhold af en sag, der er påkendt af Landskatteretten, hvis ministeriet ikke kan forventes at opnå medhold i sagen ved domstolene.

Forslaget må således givet anses at medføre alvorlige konsekvenser, som fundamentalt risikerer at gøre op med et system, der hidtil *uafhængigt* har sikret en meget høj grad af *retssikkerhed*, men som nu fra regeringens side sættes under *politisk pres* begrundet i motiver af reelt *særdeles tvivlsom karakter*.

Det vil forhåbentlig være udvalgets medlemmer forståeligt, at jeg ikke kan fremstå med navns nævnelse i et ærinde som dette. Landskatteretten har imidlertid i to henvendelser til Departementet af 24-01-03 og 27-03-03 påpeget flere væsentlige sider af mine pointer, hvortil jeg henviser: Rettens brev til Departementet af 27-03-03 vedlægges.

L 175 camoufleres på det omhandlede punkt som et procesbesparende tiltag, derved at ministeriet alene tænkes tillagt kompetence til umiddelbart at opgive en sag, der ikke menes at være udsigt til at vinde. Dette er imidlertid ikke den fulde pointe bag forslaget.

Reelt indebærer forslaget, at ministeriet – i noget, der ligner et vilkårligt omfang – vil komme til at kunne give medhold uden uafhængig kontrol eller offentlighed i sager, der under udfoldelse af betydelige retssikkerhedsgarantier og under medvirken af flere retsmedlemmer, bl.a. dommere, i Landsskatteretten er afsluttet anderledes. I parentes bemærkes, at det alene drejer sig om ca. 60 % af sagerne i Landsskatteretten, der afsluttes til ugunst for klageren, eftersom der i hened 40 % af sagerne gives helt eller delvist medhold.

Forslaget skal formentlig ses i forlængelse af en politik, hvor der i dag tages betydeligt mere offensivt bekræftende til genmæle i sager, der indbringes for domstolene, end for blot kort tid siden. Man fører bestemt ikke alle sager til doms, som på sagligt grundlag vel kunne føres – vel at mærke af politiske nok så meget som af juridiske grunde. Det må i denne forbindelse erindres, at kammeradvokaten er ministeriets advokat og handler efter instruks herfra. Derfor vurderes sagerne reelt – i det omfang ministeren ønsker det – ud fra et forsigtighedsprincip.

Men ofte kunne sagerne lige så godt ende med stadfæstelse ved domstolene og burde i visse tilfælde gøre det. Under alle omstændigheder bør reelt tvivlsomme sager for at undgå vilkårlighed i et vist omfang prøves ved domstolene og resultatet *offentliggøres*. Dette er en naturlig følge af grundlovens magtfordelingsordning. Herved skabes tillige praksis, således at ens tilfælde behandles ens.

Det kan tilføjes, at de forholdsvis få sager, der imod Landsskatterettens afgørelse i dag får et andet udfald i Lands- eller Højesteret, i et ikke uvæsentligt omfang er sager, der afgøres som følge af en bevisvurdering, som nødvendigvis alene kan foregå under vidneansvar for domstolene. I disse sager kan ministeriet vanskeligt ud fra en saglig vurdering komme til et andet resultat end Landsskatteretten. Det er simpelthen prøvesreglerne ved domstolene, der medfører, at sagen får et andet udfald, når vidner udtaler sig under strafansvar og det derved fremkomne kan anvendes som bevis.

I bedste fald må det omhandlede forslag konstateres at være *overflødig* – borgerne har jo i forvejen i dag mulighed for at gå til domstolene med pæn omkostningsdækning, hvis en kendelse fra Landsskatteretten ønskes prøvet.

I værste fald må forslaget som nævnt frygtes at føre til *vilkårlighed* og *forskelsbehandling* på usagligt grundlag, muligvis allerede når sager fremtidigt afgøres i Landsskatteretten. Retten vil naturligvis blive sat under politisk pres, herun-